

Dá se ten vztah zachránit?

*O co přicházíme, když s církví
„jen tak chodíme“*

Jacka a Grace seznámil jejich společný kamarád. Od první chvíle je všichni považovali za dokonalý pár. Grace měla všechno, po čem Jack vždycky toužil. Byla krásná, velmi přátelská a laskavá. Byla nablízku, kdykoli ji potřeboval.

Prvních pět měsíců byli stále spolu. Jack nedokázal myslet na nic jiného než na Grace. Říkal kamarádům, že už nepotřebuje dál hledat: „Grace je ta pravá.“

Uplynuly necelé tři roky. Jack si stále užívá pohodlí blízkého vztahu s Grace. Ale jiskření mezi nimi postupně vymizelo. Stále více si všímá jejich nedostatků. Má dojem, že už není tak přitažlivá jako kdysi. A pomalu ho začíná štvtát, že s ním chce trávit tolik času.

Když Grace jednou večer Jackovi navrhla, aby se zamysleli nad tím, jakým směrem se má jejich vztah ubírat dál, Jack se hrozně naštvál. „Jsme snad spolu, ne? Copak ti to nestačí?“ křičel vztekle.

Jack zjevně není připraven na závazný vztah. A není jasné, zda se to vůbec někdy změní.

Už jste někdy takový vztah zažili? Tuto knihu píšu, protože si myslím, že Bůh má pro vás něco lepšího. Chce, abyste prožívali vztah založený jak na vášni, tak na závazku. Ale než budete moci tenhle úžasný plán realizovat, potřebujete o zmíněném páru něco vědět. Po světě dnes chodí miliony Jacků. A Grace není dívka.

Grace je církev.

OSAMĚLÝ TULÁK

Tohle je moje třetí kniha o vztazích. Od těch předchozích se však podstatně liší. Nenajdete tu nic o tom, jak se chovat k opačnému pohlaví. Tahle kniha je o tom, jak byste měli přistupovat k Boží rodině.

Příběh, který stojí v pozadí této knihy, je úzce spjat s mojí vlastní životní cestou. Vyrůstal jsem v křesťanské rodině, a třebaže církev hrála během mého dětství a dospívání podstatnou roli, dlouhá léta neměla v mém srdci příliš mnoho prostoru.

Když jsem se narodil, bydleli jsme naproti malému baptistickému kostelu, ve kterém moji rodiče v době velkého probuzení v sedmdesátých letech odevzdali své životy Bohu. Můj otec byl do mých sedmi let pastorem, a dokonce založil v Texasu jeden sbor. Ale poté, co ve sboru dvakrát došlo k bolestivému rozdělení, opustil službu pastora a začal po celé zemi přednášet o vzdělávání dětí v domácí škole. Během těch let naše rodina navštěvovala nejrůznější církve a sbory – od tradičních přes evangelikální až po charizmatické. V jednom společenství se scházeli lidé z okraje společnosti včetně hippies a různých počítačových pošuků, jiné zase představovalo obrovský sbor orientovaný na hledající lidi, jehož areál na předměstí by si nezahlasil nákupním střediskem.

Když jsem odrostl středoškolské mládežnické skupině, začal jsem navštěvovat různé sbory a církve v okolí. Miloval jsem Boha a měl jsem velké plány, jak mu budu sloužit, ale neviděl jsem žádný důvod,

proč bych se měl aktivně angažovat v jednom konkrétním církevním společenství. Myslel jsem si tehdy, že o církvi vím všechno, a nic mě na ní příliš neuchvacovalo. Většina sborů mi připadala zastaralá a zkostnatělá. Říkal jsem si, že musí existovat nějaký lepší, efektivnější způsob, jak pro Boha vykonat velké věci.

Třeba se stát novým Billy Grahamem. Ale bylo mi teprve devatenáct a nedá se říct, že by se mi zrovna hrnuly nabídky na vedení celosvětových evangelizačních akcí. A tak jsem svoji energii zaměřil na možnosti, které byly víc po ruce. Začal jsem psát časopis pro žáky, kteří se vzdělávají v domácí škole. Začal jsem přednášet na konferencích pro teenagery, které jsem sám organizoval. Brzy jsem napsal svoji první knihu *S nikým nechodím a nejsem cvok*.

Hlavní myšlenka knihy spočívala v tom, že by se svobodní lidé měli vyhýbat bezcílým vztahům, které jsou sice romantické a fyzicky důvěrné, ale nesměřují k vzájemnému závazku. Ironií mého života však bylo, že třebaže jsem skoncoval s nezávazným chozením s dívkami, vůbec mi nevadilo, že můj vztah k církvi je stejně nezávazný. Líbilo se mi navštěvovat víkendové církevní akce a využívat společenských výhod, které církev nabízí, ale nechtěl jsem přijmout odpovědnost, která je součástí skutečného závazku. Stejně jako Jack v našem příběhu jsem neměl zájem se usadit. A i když jsem se tvářil, že to myslím vážně, většinou jsem s různými církvemi jen tak „flirtoval“ a nechával jsem si otevřená zadní vrátka.

A pak se stalo něco, co jsem rozhodně nečekal.

VÁŠNIVÝ STŘET

Dostal jsem od kamaráda několik nahrávek s kázáními jednoho pastora z Marylandu. Na kazetách bylo napsáno „Vášeň pro církev“. Dodnes nevím, proč jsem je začal poslouchat. Notoricky nezávaznému návštěvníkovi církve, jakým jsem tehdy byl, musel už sám název připadat podezřelý. „Vášeň pro církev“? Zdálo se mi, že slova vášeň a církev vůbec nejdou dohromady. Ta kazeta by se mohla zrovna tak jmenovat třeba „Vášeň pro supermarket“. Ale když jsem se autem

vracel do svého rodného města Greshamu v Oregonu, strčil jsem jednu z kazet do přehrávače a zaposlouchal jsem se.

Kazatel vycházel z listu Efezským. Poukázal na to, že církev byla ve své podstatě Božím nápadem. Nebyl to plán nebo program vymyšlený lidmi. Církev je navíc jedinou institucí, kterou Bůh slíbil zachovat navždy.

A právě tady přichází ke slovu vašeň. Být součástí celosvětové církve křesťanů nestačí, říkal kazatel. Každý křesťan je povolán, aby byl vášnivě oddaný konkrétnímu společenství místní církve. Proč? Protože místní církev je klíčem k duchovnímu zdraví a růstu křesťana. A protože jako viditelné „tělo Kristovo“ je místní církev ústředním bodem Božího plánu pro každou generaci.

Musím se přiznat, že biblické pravdy obsažené v těch kázáních mě dost vzaly. Otřáslý mnou a dokonale mě probraly. Vybavil jsem si své postoje k církvi za posledních několik let. Je pravda, že většinu z nich jsem nijak nepromýšlel. Ale všechny byly chybné. A některé byly vysloveně nebiblické a nebezpečné. Poprvé jsem si uvědomil, že oddaný vztah k místní církvi je součástí Božího láskyplného plánu pro můj život a pro život každého Ježíšova učedníka.

Není to jen něco, co po mně chtějí rodiče. Není to jen nápad nějakého pastora. A není to něco, co dělat můžu, ale taky nemusím.

JAK SE POZNÁ NEZÁVAZNÝ NÁVŠTĚVNÍK CÍRKVE?

Žijeme ve světě, který je stále roztříštěnější. To se odráží i na způsobu, jakým přistupujeme ke svému vztahu s Bohem. Víra se stala čistě soukromou záležitostí. Odborníci dnes charakterizují Američany jako národ „věřících samotářů“. A čísla to potvrzují. Podle George Barny, který prováděl příslušné sociologické výzkumy, vzrostla dospělá populace Spojených států během devadesátých let o 15 procent, zatímco počet dospělých, kteří nenavštěvují žádné církevní společenství nebo do kostela chodí jen o velkých svátcích, stoupl o 92 procent!

Víte, jak se pozná nezávazný návštěvník církve? Tady je krátká charakteristika. Myslíte, že něco z toho platí i o vás?

Zaprvé, náš postoj k církvi je často *sebestředný*. Chodíme tam kvůli tomu, co tam můžeme získat – kvůli vztahům, programům nebo různým akcím. Hlavní otázka zní: „Co může církev udělat pro mě?“

Druhou vlastností charakterizující nezávazného návštěvníka církve je *nezávislost*. Chodíme do společenství, protože se to od křesťana očekává, ale dáváme si pozor, abychom se příliš neangažovali, zvláště ve vztahu k lidem. Širší Boží záměr, abychom byli živou součástí konkrétní Boží rodiny, příliš nevnímáme. Takže v církvi žijeme zcela bez zaujetí, aniž bychom se opravdu zapojili.

Zásadním rysem je také skutečnost, že nezávazný návštěvník bývá *kritický*. Nejsme ochotní být své církvi oddaní, zato s chutí hledáme chyby. Přistupujeme k církvi s postojem konzumenta – jako protihodnotu za své nedělní ráno hledáme ten nejlepší produkt. V důsledku toho jsme nestálí a nejsme ochotní se dlouhodobě angažovat – jako přelétavý milenec, který stále pošilhává po někom lepším.

Vezměte si třeba mého kamaráda Nathana. O nedělích navštěvoval hned *dva* sbory. V jednom se mu líbila hudba a v tom druhém zase kázání. Jeho zapojení do obou společenství však nesahalo hlouběji. Z první bohoslužby se vždy vytratil při závěrečných tónech poslední písně a autem přešel do druhého sboru, vzdáleného pět minut cesty. Dokonce se ještě stihl zastavit u McDonalda pro svačinu. Měl to načasované tak, že do budovy druhého sboru vcházel přesně ve chvíli, kdy pastor začínal kázat.

Asi se shodneme na tom, že Nathan je pěkně přelétavý ptáček.

Pokud jste se v některém z uvedených popisů poznali, rád bych vám jako bývalý nezávazný návštěvník církve řekl tohle: *Bůh má pro vás i pro mě něco lepšího než takovéhle odbývání církve*. Lidé jako Nathan a Jack si však neuvědomují, že to, co je jim zdánlivě ku prospěchu, ve skutečnosti způsobuje vážnou ztrátu. Jim i ostatním.

Tuto knihu píší proto, že se chci s ostatními upřímnými Ježíšovými následovníky podělit o nesmírné požehnání, které přináší život oddaný církvi. Přál bych si, abyste uviděli záblesk krásy Božího plá-

nu pro církev v životě každého křesťana a abyste uviděli tu nepředstavitelnou moc, která se může uvolnit třeba i jen prostřednictvím jediné generace, která ten plán přijme za svůj.

A proč bychom tou generací nemohli být my?

Než se však podíváme na výhody oddaného vztahu, zamysleme se, jakou ztrátu přináší situace, kdy se z nezávazného navštěvování církve stane životní styl. Prostým faktem je, že když se vyhýbáme vášnivému a oddanému vztahu k církvi, všichni přicházíme o to nejlepší, co pro nás má Bůh připraveno.

- šidíme *sami sebe*
- šidíme *církevní společenství*
- šidíme *svůj vlastní svět*

Doufám, že máte odvahu číst dál, protože biblický pohled, který v této knize společně hledáme, může do vašeho života přinést obrovskou změnu k lepšímu.

Začněme posledním bodem. Vaším světem.

VÁŠ ŽIVOT JE VĚTŠÍ

Zastavte se na chvilku. Uvědomte si, že v každém lidském životě jde opravdu o hodně. Každý z nás prožívá svůj pozemský život ve viditelném světě, kterému se jen stěží daří zastírat existenci větší, neviditelné reality. To, co vidíme, nepotrvá věčně. Jsme účastníky vesmírného konfliktu s duchovními silami zla (Efezským 6,12). Všechny lidské bytosti, které jsou dnes naživu, budou v určitém okamžiku budoucnosti po smrti a bude se účtovat. Každá ze šesti miliard duší žijících na zemi stráví věčnost v nebi nebo v pekle. Právě proto potřebuje každá žijící lidská bytost slyšet dobrou zprávu evangelia!

Ta dobrá zpráva je prostá a mocná – Ježíš Kristus zemřel, aby nás zachránil z našich hříchů, a jiný způsob spasení neexistuje (viz Jan 14,6 a Římanům 5,8). Abychom získali ten dar spasení, který nám Ježíš zadarmo nabízí, musíme se v upřímném pokání odvrátit od svých hříchů a uvěřit v Něho a v Jeho zástupnou oběť na kříži (viz 1. Janova 1,8-9, Římanům 10,9, Efezským 2,8-9).

Už jste tuhle dobrou zprávu slyšeli? Reagovali jste na ni tím, že jste přijali odpuštění hříchů skrze víru v Ježíše Krista? Doufám, že ano!

A teď bych vám chtěl ukázat, jak tato dobrá zpráva souvisí s církví: církev je *nástrojem*, který si Ježíš vybral k tomu, aby se evangelium dostalo ke každé generaci a ke každému člověku.

Už chápete? Církev je důležitá proto, že si ji Ježíš vybral, aby hlásala a ukazovala světu poselství o Jeho lásce. A to poselství, které bylo v průběhu dějin stále předáváno dál a naplňovalo se v konkrétních životech, aby je všichni viděli, je *jedinou* nadějí lidstva.

Paul David Tripp píše křesťanům:

„Váš život představuje mnohem víc než dobré zaměstnání, chápavého životního partnera a bezproblémové děti. Je mnohem víc než nádherné zahrady, krásné dovolené a módní oblečení. Ve skutečnosti jste součástí něčeho obrovského, něčeho, co začalo ještě předtím, než jste se narodili, a co bude pokračovat i po vaší smrti. Bůh zachraňuje padlé lidstvo, přivádí ho do svého království a postupně ho přetváří k svému obrazu. A chce, abyste byli při tom.“

Není to úžasné? Bůh nás nejen zachránil, ale také nás přizval, abychom se podíleli na Jeho plánu vykoupení lidí pro Jeho slávu. Prostřednictvím místní církve spolupracujeme na Jeho věčném plánu záchrany mužů a žen z jejich hříchu a úplné proměny jejich životů. To je úkol církve. To je náš úkol, naše poslání a naše výsada.

A jak uvidíte na následujících stránkách, když se rozhodneme brát svoji úlohu v Boží rodině vážně, začne se projevat ještě další mocná dimenze. Když se upřímně zapojíme do práce církve ve světě, umožníme tím naplno Bohu, aby působil *v nás*. Je to tím, že církev je tím nejlepším prostředím, jakýmsi Božím pařeníštěm, které nám poskytne podmínky pro dobrý duchovní růst. Právě tady nás Bůh vychovává a přetváří k podobě svého Syna. (A když říkám, že církev je tím nejlepším prostředím, nemyslím tím jen to, co prožíváme

v kostelních lavicích, v modlitebnách nebo v jiných prostorách, které slouží k bohoslužbám.)

Církevní *společenství* je místem, kde se učíme milovat Boha a druhé lidi, kde jsme posilováni a proměňováni pravdami Božího slova, kde se učíme modlit, uctívat Boha a sloužit, kde si můžeme být jistí, že svůj čas a schopnosti investujeme do věčnosti, kde můžeme růst v roli přátel, synů a dcer, manželů a manželek, otců a matek. Církev je tím nejlepším místem na Zemi, kde můžeme znovu začít, růst a měnit se k Boží slávě – místem, které vymyslel sám Bůh.

Proto říkám lidem, že když přestanou chodit do církve jen na návštěvu, neznamená to automaticky, že jim na seznam duchovních povinností přibude další položka. Naopak, konečně začnou prožívat *všechna ostatní požehnání*, která Ježíš zaslíbil svým učedníkům jako ovoce skutečně bohatého života.

PROČ BYSTE MĚLI ČÍST DÁL?

Ve této knize se podíváme, jak církev vnímá Bůh a jak se může změnit náš přístup, když se na církev začneme dívat z Božího pohledu. Zaměříme se na „církev v naší ulici“ – na to, co nám brání aktivně se do ní zapojit a co s tím můžeme dělat. Prozkoumáme také, jak se změní náš životní styl, když se církev stane naší prioritou, a jaké konkrétní výhody tato změna přináší. A také si řekneme, co by pro vás mělo být důležité v místní církvi, když se do ní rozhodnete zapojit.

Vím, že už pouhá myšlenka na takové rozhodnutí nebo na jeho obnovení vyvolá u některých z vás nepříjemné pocity a smutné vzpomínky. Možná si říkáte, že si úplně vystačíte sami. Nebo máte s církví nějakou špatnou zkušenost. Možná se vaše společenství rozpadlo v důsledku chamtivosti, arogance nebo nedostatku morální poctivosti. A každá zmínka o aktivním zapojení do nějakého společenství ve vás vyvolává odpor nebo pocit, že musíte rychle zmizet. Už nechcete znovu otevřít své srdce, aby vám ho zase neprokláli.

Pokud se nacházíte v takové situaci, chápu vaše pocity... a doufám, že budete číst dál! Modlím se, abyste se během četby následují-

cích stránek zase odvážili snít o tom, jaké by mohlo být vaše místo ve společenství víry. A nejen to, ale abyste také uvěřili, že Boží láskyplný, neměnný záměr s vámi je silnější než hřích jakéhokoli člověka.

Uznávám, představa vášnivé zamilovanosti může působit poněkud riskantně. Ale Bůh nás zve právě k takové zkušenosti naprosté oddanosti a hlubokého zapojení do Jeho církve. K horoucí lásce, jakou zažívá On sám.

Nepřeháním. Protože jak zjistíte v následující kapitole, Ježíš nás stále nazývá svou Nevěstou.